

QUESTIO II.

Quare jejunantibus mandat Christus un- gere caput, lavare faciem?

5. DE hoc multa dixi citato cap. 16. q. 8. 9. & 10. nunc verò uberioris doctrinæ gratia adde: nunc verò cum Christus ait, Unge caput tuum, lava faciem tuam, requirit à jejunantibus corporis cultum: abſit. Sed petebat virtutem, qua ſopiretur pœnitentiæ triftitia, & feſtivus, & lætus appareret vultus. Euthymius ait: Neque nunc ſimpliciter ungi, ac lavari, jubet, neque enim ipſe hoc fecit, cum quadraginta diebus jejunaret; ſed per hoc aliud quiddam admonet occultare, videlicet. eum, qua jejunium conſequitur, triftitiam, cum alacer & feſtivus appareas: ait Regius Vaes Pfalm. 111. num. 5. jucundus homo, qui miſeretur & commodat: Non ait Princeps, & magnus, & beneficus, homo, qui miſeretur, ſed jucundus, ex jucunditate, ac hilaritate naſcitur color gratus, & dandum magis creſcit, & augetur: D. Bernard. ſerm. 71. in Cantic. ait: Eſt candor, quem ſibi induit eis, qui miſeretur & commodat: nonne ſibi videbitur de ipſa animi jucunditate induiſſe candorem quandam pietatis, vultus pariter, & operi ſuo. 6. Maxime ad quæſtionem ſatis ingenioſe D. Zeno, ſermone de Jejunio, ait: Habet ſanè etiam ſacramenti plurimum modus ipſe, quo ad jejunandum inſtituimur, & formamur: tu enim, inquit, cum jejunas, unge caput tuum, & lava faciem tuam: in hac capitis unctiõne, & faciei ablutione, aliquod abſtruſum magnum ſacramentum hic læret. Aquæ, & olei uſus aliquem ſacramentalem ritum innunt; nam aquæ lavacro, & olei unctiõne, aliqua ſacramenta novæ legis conſtituuntur, ut eſt planum, quo magno opere denotatur gratiæ eminentia, quæ per jejunium comparatur, ut quodammodo ſacramentalis gratiæ æmula, ac imitatrix illuſtriſſima videatur: ſiquidem habet ſacramenti plurimum: ipſe quod ad jejunandum inſtituimur. Faciem tuam lava, & unge caput tuum: Illuſtre ſanè jejunii encomium ad gratiam comparandam. 7. De Chriſto D. ait Matth. 4. n. 2. Cum jejunaret quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, poſtea eſurivit: Multa myſteria conſiderant Doctores in hoc Chriſti jejunio. Moïſes, & Filius Dei quadraginta diebus jejunium obſervant, quod expendens D. Maxim. homil. 3. de Jejunio Quatrag. ait: Jejunat Moïſes, ut præſentis vitæ mandata ſuſcipiat: jejunat & Chriſtus, ut æterna vitæ ſalutis ſacramenta conſtituat: non mirum, quod Moïſes ad legem ſuſcipiendam, aliſque ad cuſtodendum tradat, prævio jejunio diſponatur; atqui Chriſtus Jeſus verus Filius Dei, infinita divina poteſtate omittens: ut æterna ſalutis ſacramenta conſtituat, ad quid jejunat; ſi ſacramenta novæ legis à ſanguine ipſius fuſo habent valorem, ad quid prævium jejunium præmittit? Ut jejunium maxime nobilitaret, ejuſque efficaciam nobis declararet, inde ante inſtitutos gratiarum ſacramentales fontes, præmiſit Chriſtus,

ut ex ejus ſacramenti jejunii merito magis, ac magis redundaret, ac abundaret in omnes: jejunat & Chriſtus, ut æterna ſalutis ſacramenta conſtituat: & obiter nota, quod Chriſtus daturus ſacramenta jejunat, quanto magis ad illa ſuſcipienda prævio jejunio debemus nos diſponere, ac præparare.

Quandam divinam virtutem jejunium æmulari, ut nos ad Deum ducat, Deumque videre faciat. Ait Regius Vates Pfalm. 61. num. 3. In terra deſerta, in via, & in aquoſa, ſic in ſancto apparui tibi, ut viderem virtutem tuam. & gloriam tuam. Planè manifeſtum eſt, quàm vehementer Propheta exoptabat Deum videre, ejuſque gloria ſatiari, & ad hoc quodnam medium conſideravit, & invenit ut eſſet in loco ſancto, nempe in templo: tanquam in terra deſerta, in via, & in aquoſa: quæ deſtituta eſt ab omni fructu, ac alimento, ut ita abſtinens à cibo, & potu, jejunus factus, Deumque ſecum haberet inhabitantem, & inde ipſe ad Dei gloriam, & viſionem elevaretur? merces enim jejunii Dei viſio, ac gloria eſt. D. Ambroſius ſerm. 37. in Quadrageſima: & ait, Deſertum planè quoddam ipſum corpus Chriſtiani, eum non repletur cibis, nec poculis irrigatur. Deſertum, inquam, eſt corpus noſtrum cum abſtinentia marceſcit caro, ſibi pallor obducitur. Tunc Chriſtus D. habitat deſertum peccatoris noſtri, eum noſtram terram fame ſqualidam, ac ſibi aridam eſſe reperit. Secundum quod ait Propheta: ſicut in terra deſerta, & in via, & in aquoſa ſic in ſancto apparui tibi: Expende illud, Cum abſtinentia marceſcit caro. Tunc Chriſtus D. habitat deſertum peccatoris noſtri.

De ſe loquens Paulus 2. Corinth. 1. num. 2. ſcio hominem raptum hujusmodi uſque ad tertium cœlum, & ibi audivit arcana Dei, que non licet homini loqui: Diſponit alta Dei ſapientia elevare Paulum in cœlum, & alta Dei ſecreta manifeſtare per tres dies, & quodnam medium ad hoc adhibuit, an ut eſſet ejus corpus in dura pœnitentiâ, in cilicio, & cinere; vel ut eſſet genibus flexis orans? minime, ſed ut ſcribit D. Lucis Actor. 9. n. 9. Erat ibi tribus diebus non videns, & non manducavit, neque bibit; aptiſſimum medium, ut mens evolet in cœlum, tota que Deo addicta ſit, jejunium eſt. Baſilius Ora. 1. ait: Paulum jejunium, quod in ſuarum anguſtiarum prædicatione commemorat, in cœlum provexit. Mens enim enutrita jejunio alatum reddit corpusculum.

Duo homines transferuntur Henoch, & Patens Elias. D. Henoch. ait ſcriptura Genef. 5. num. 24. Tulit eum Dominus: De Elia vero ſcribitur 4. Reg. 2. n. 11. Aſcendit Elias in cœlum: duo iſti illuſtriſſimi viri futuri ſunt ſodales in prædicatione, cur unus fertur à Domino, alius aſcendit: Elias quadraginta dierum jejunio defæctus ſine ciborum pondere, potuit evolare ad ſuperna. D. Chryſolog. ſerm. 2. de Prodigio: ait, Elias continuatione jejunii defæctus à corporali pondere, mortis viſtor evolavit in cœlum. Ex quo ſanctus Anriſtes admonet: Vacuandus eſt venter moderatione jejunii, ut exoneratus animus, poſſit ad alta perſendere, poſſit ad ipſum pietatis aurorem totus aliger pervenire.

Duobus Dominis non eſt ſervendum.

QUESTIO III.

Quare nemo poteſt duobus Dominis ſervire?

11. Ait Chriſtus D. in præſenti: Nemo poteſt duobus dominis ſervire. Et ſtatim ſubdit: Non poteſtis Deo ſervire, & mammonæ, qui enim mammonæ, aut avaritiæ ſervit, Deum contemnit. D. Chryſ. ſerm. 6. in Epift. ad Philippenſ. & ait: Vultis oſtendamus, quomodo nemo utriusque obtemperare poteſt; ſed alterum contemnat oportet? An res ita colorata eſt, ut minime egeat oratione, cum id in rebus factis cernere liceat? an hoc cernimus, Chriſtum quidem contemni, mammonam verò coli? Sentiis, quare vel ipſa verba aſpera ſunt: quod ſi verba, multo magis res ipſa Adeo manifeſtum eſt, quod nemo poteſt ſervire Deo, & mammonæ, ut non egeat oratione, cum id rebus factis cernere liceat: cum experientia fatiſ notum habeamus, quod ob pecuniarum amorem Deus contemnitur, ac in nihilo habetur; & ſi hoc audire timent aures, multo magis cum hoc videmus expaveſcat cor.

12. Dicebat Balaam: Moriatur anima mea morte iſtorum, & ſiant noviſſima mea horum ſimilia: Numer. 23. n. 10. Cum videret homo populum Iſraël tantis donis à Deo cumulatum, maxime afficiebatur juſtorum conſpectu, ut eorum ſimilitudinem ſibi exoptaret in fine vitæ; tamen in hac cogitatione non perduravit homo, ſed dicebat ad iniquum Regem Sanctis adverſarium, animo depravato corrupendi populum per mulieres: Pergens ad populum meum dabo conſilium, quid populus tuus huic populo faciat. Numer. 24. n. 14. Unde tam citato mutatus eſt homo? Nonne optabat ipſe Sanctis in morte aſſimilari, quomodo dat peſtiferum conſilium petulantia Iſraëlis cum Moabitibus, ut omnium turpiſſimam mortem inveniat? Ingreſſa fuit avaritia in animo ejus, ut pecuniam promiſſam à Rege Balac poſſideret, ac obtineret; & animus auri fame repletus, quidquid erat Dei, ac ſanctitatis contempſit, perdidit, ac pro nihilo habuit D. Gregor. lib. 33. Moral. cap. 21. Contra eorum vitam, quibus ſe ſimilem etiam moriendo fieri poſſerant, conſilium præbuit: cum occaſionem de avaritia reperit, illico oblitus eſt, quidquid ſibi de innocentia optavit. Intraſſe avaritia, omnia virtutum ſemina illico corrupuntur, ac deperduntur: Cum occaſionem de avaritia reperit, illico oblitus eſt quidquid ſibi de innocentia optavit: le his multa in omnibus meis libris, verbo Avaritia.

13. E contra verò, qui habet Chriſtum, non habet aurum, ſed illud contemnit, ac ſpernit. Claudus cum vidiffet Petrum, & Joannem, rogabat ab eis elemoſynam accipere, cui dixit Petrus: argentum, & aurum non eſt mihi, quod autem habeo, hoc tibi do: in nomine Jeſu Chriſti ſurge, & ambula: Act. 6. n. 3. Petrus pauper cenſu, dives autem ſpiritu, & fide; & inde Chriſti virtute eminebat, Chriſtumque ſecum portabat; quia argentum, & aurum non habebat. Sapienter Balduinus apud Tilmanum in Allegoriis. & ait: Argentum, & aurum non eſt mihi. Digna vox Sylveſtra in Evang. Tom. VI.

14. Redeo ad illa ultima verba: meritoque ante pedes, quaſi pedibus conculcanda, que indignam erant, vel manibus atrectare. Ananias pretium de vendito agro ante pedes Apoſtolorum poſuit: Actor. 5. n. 2. non manibus dedit, ſed ante pedes poſuit, tanquam ab eis conculcanda. Inde Iſaias maxime eorum pedes laudat 52. n. 7. Quam pulchri ſuper montes pedes annuntiantis, & prædicantis pacem, annuntiantis bonum. Inde maxime pedes Evangelici miniſtri pulchri, & elegantis apparent, quia ſunt ad conculcandos montes vanitatis hujus ſæculi, illuſque bona, divitiæ, ac aurum, hæc enim debent contemneri, cum ſunt dedicati, ac conſecrati Deo: non enim poſſunt ſervire Deo, ac mammonæ. Inde diſtinctiſſimè arguuntur à D. Aug. de Opere Monach. D. Auguſt. c. 26. prædicatores, qui ob quaſtum, & lucri gratia prædicant, ait Sanct. Doctor. Qui propter hoc evangelium prædicat, ut habeat unde manducet, unde veſtiatur. ſimul ſe putet & Deo ſervire, & mammonæ. Deo, quia Evangelium prædicat. Et mammonæ, quia propter iſta neceſſaria prædicat. quod Dominus dicit fieri non poſſe: ac per hoc, qui propter iſta Evangelium prædicat, non Deo, ſed mammonæ ſervire convincitur. Si Magnus Auguſt. ita invenitur in concionatore, qui ob neceſſaria ad frugalem veſtitum, & victum prædicat, quid erit de illo, qui eſculentas, ac poculentaſ deliciaſ, ac mundanum applauſum nundinatur.

QUESTIO IV.

Quare Dominus mandat considerare lilia agri, que in multis ſuperant magnificum veſtium Salomonis.

Ait Chriſtus D. in præſenti, num. 28. Considerate lilia agri, quomodo creſcunt, ſtatus nec laborant, neque nem. Dico vobis, quod nec Salomon in omni gloria ſua coopertus eſt, ſicut unum ex iſtis: quod lætè explicavi citato cap. 17. ac ibi, q. 13. Nunc verò ad majorem doctrinam adde.

Primò: Hoc affectu Deus florem pinxit, teſte Euthymio ad hunc locum: Voluit ut ex hoc diſcas, ſapientia, ac potentia ſue magnitudinem: nam ex intuitu floris, aut herbæ conſeſtu in Dei cognitionem, ac amorem rapiuntur viri boni; ex hac de cauſa Adamus trahitur à Deo in hortum genitalem opacitatis, & amœnitatis pluriæ. Tulit ergo Deus hominem, & poſuit eum in paradifo voluptatis. Gen. 2. num. 15. ut ita ex arborum, florumque aſpectu Deum noſſet melius, & amaret dulcius, ut expendit Chryſoſt. homil. 13. in Genef. pulchro igitur hortulo Adamum claudit bonus Deus: Ut ex aſpectu multam perciperet voluptatem, proinde curamque ad gratitudinem. Hac etiam ratione laudandus

laudandus est Salomon, qui disputavit super lignis a cedro qua est in Libano, usque ad hyssopum, que egreditur de pariete, 3. Reg. 4. n. 33. Cur sapiens tam accuratè de floribus, ac arborum varietate disserit, merane curiositate & minime, sed ut inde ad Dei laudem, & gratiarum actionem excitaretur: Gilbert. serm. 4. in Cantic. ait: Fidelis anima, omnia replicat, & recenset in Dei laudem & omnem creaturam provocat, ut se excitet in gratiam, & universitatis inuicem, divinum stimuletur in amorem: facile enim pius motus capit bonus quisque ex meditatione flosculi, herbulæ, arbusculæ, cum liceat in rebus modicis intueri, & meditari Deum maximum.

Secundò: Imperfectus hom. 16. in Matth. ait: Considerate lilia agri, &c. Hoc dicit, quia Salomon, & si non laborabat quid vestiretur, tamen jubebat: ubi autem iussio, illuc & ministrorum essentia, & jubentis ira frequenter invenitur: hic dignitatis autem quando nesciunt, sic ornatur: Et si Salomon speciosus fuerit forma præ filiis hominum, & regis vestibus eximie ornatus, & sumptuosius essulserit; tamen flores illum ornatum vincunt, ac superant dum sine alicujus offensa, ac violentia crescunt, & exornantur natura parturiente. At Salomon, nisi non laborat, quo vestiretur, tamen jubebat: ubi autem iussio, illuc & ministrantium offensa: Qui jubet florere vix potest, nisi ex subiectorum cunctationibus, renutu, offensis, ac violentiis; qualis namque potest esse nitor, ac splendor, regalium ornatus, injuria, violentia, ac offensa subditorum deurpatus, ut autoritatis gratia florescat, marcescat imperantis rigor, seque imperii est offensa imperantis.

Tertiò: Idem Chrysost. homil. 25. in Matth. Quantum ergo veritatis ad mendacium, tantum vestimentorum, & florum differentia est: in præsentia pulchritudinem pulchritudini comparat Dominus; tamen eam præfert, quæ in liliis nitet; non facit Dominus comparationem cum naturali pulchritudine hominis sed cum illa, quæ ex vestimentis tinctis, & compositis, ac exornatu colorato confugit: nec Salomon in omni gloria. Liliorum pulchritudo, ac elegantia nativa naturalis, ac propria est: inde multo major, ac illustrior est illud, quod simplex, sincerum, ac nativum existit, veritatem indicat, & ostendit, sicut illud quod coloratum, tinctum, ac compositum invenitur, mendacium, ac falsitatem, ac duplicitatem animi redolet: inde hæc ut sceda minuitur, illa ut nativa, & sincera nobilitatur, ac exaltatur: Quantum veritatis ad mendacium, tantum vestimentorum, &c.

Quartò: quænam liliorum gloria superare, valuit magnifici regis Salomonis gloriam: Guillelm. Abbas apud Delrium c. 5. Cantic. Lilia agri dicit Apostolos Christi significare; & ait: Neque delicatissimus Salomon cooperatus fuit, sicut unum ex liliis istis: quia ille in sua affluentia nunquam dicebat sufficit; sed semper dicebat offer, offer. At verò lilia ista, eo quod sciant abundare, sciunt & penuriam pati, sive in abundantia, sive in penuria, nihil norunt, nisi sufficit: In liliis istis, in quibus denotantur omnia virtutum symbola, denotantur Apostoli, de quibus dicitur: Quod nec Salomon in omni gloria sua cooperatus est, sicut unum est istis: nam quamvis Apostoli vili habitu induerentur, tamen ut de illis ait Apostolus Paulus 1. Tim. 6. n. 8. Habentes alimenta, & quibus tegamur, hæc contenti

sumus: tali vestitu, ac vili contenti erant Apostoli, cum illoque dicebant sufficit, sufficit: At Salomon etiam multa vestium pompa fulgeret; tamen illis non quiescebat, sed alia, & alia requirebat. Inde Apostoli cum de suo abjecto vestitu temperarent, ut dicerent sufficit: creduntur superasse in gloria Salomonem, qui nullum finem ponebat in suo apparatu, suaque cupiditate implenda, sed semper clamabat, Offer, offer.

Quintò ait Christus: Considerate lilia agri, quomodo crescunt: Dico autem vobis, quoniam nec Salomon in omni gloria sua cooperatus est sicut unum ex istis: & quæ sunt lilia ista, quæ tanta pulchritudinis gloria nitent? Glossa ait, Lilia sunt Virgines. Strabus: Considerate lilia agri, id est castos. Lilia sunt casti, & virgines, & inde dicuntur excedere omnem Salomonis gloriam, pro quo audiendus est D. Chrysost. serm. 164. ait, Lilius Salomonis sublimat exemplo, quia ipso Domino restantes inter omnes mundi reges, Salomon singulari gloria, ornatum unico speciosus effulsi: & omnes terra flores liliis vincit, & præcellit in gratia. Tantum distat ab universo germine liliis, quantum Regem Salomonem speciei gloria cunctos constat excellere. Dicitur liliis in sua pulchritudine superare Salomonis gloriam; nam sicut Salomon sua magnificentia cunctos præcellit reges, sic & liliis omnes flores. Liliis virgines, & castos denorat; sicut & flores virtute, ac sanctitate redolentes, & sicut liliis cæteros vincit flores, sic & virgines, & casti cæteros virtute conspicuos. Liliis virginitatis symbolum alios virtutum flores supertranscendit; sicut & Salomon alios Reges. De quo multa multis in locis, & præcipue 1. 2. in Apoc.

Sextò: Nec Salomon in omni gloria sua cooperatus est sicut unum ex istis: Non hyperbolice, sed simplici veritate dicuntur lilia agri excedere Salomonem in omni gloria sua, quod est, ut explicat Hugo, & ait: in omni gloria sua triplici, divitiarum, scientiarum, potentiarum. Et potentia, ac divitiis, & sapientia Salomonis cedunt gloria liliorum. Subdit citatus Hugo: Quia in propriis Salomone fuerunt vestes alienæ, in liliis vero propria vestes, quas natura dedit eis: Sapientia Salomonis, & inde infatuata est, quod ex alienis, & emendicatis gloriam ostentaret, nempe ex vestibus inextis, ac tinctis ex magnificis domibus extractis ex multis rebus ex variis locis extractis, in quo profus devicta est à quolibet agri lilio; cujus gloria, & decor illi proprius est ex intrinsicis naturæ suæ habitibus. O infelicem, qui cum nihil habeas ex propriis, ac alienis vis ornari, ac componi. Valde mirum, quod cum scriptor Canonicus narret omnium rerum creationem, ac etiam elementorum, ut terræ. Gen. 1. num. 1. In principio creavit Deus caelum & terram; & aquæ: Congregentur aquæ in locum unum, n. 7. ac ignis, juxta multorum sententiam cum dixit fiat lux: n. 4. Aëris creatio omnino prætermittitur; cur de aëre nulla sit mentio, sicut de aliis elementis? Aër hoc habet, quod lucet, non ex propriis, sed luce emendicata à Sole, aquam emittit ad secundandam terram comparatam in nubibus ex mari, innat, & fulgoribus resplendet, exhalationibus terræ acquiris; & qui inrentat lucere, resplendescere, ac rore secundare, non ex propriis, cum nihil habeat ex se, sed ex emendicatis

3. Reg. 4. Gilbertus. Imperfect. Dignitatis flos, ac nitor jussione marcescit. 17. Imperfect. 18. D. Chryl. Illustrior pulchritudo modica nativa, quam multa colorata. 19. Guillelm.

Glossa. Strabus. D. Chryl. Virginitas superat cæteras virtutes.

catis ab alio, ita judicatus est invisus, ut sui expressione indignus judicaretur, & inde prætermittendus, & cum aliis non computandus.

Septimo: Unde dici potest totam Salomonis gloriam ab uno agri lilio superari. Chrysostom. in Imperfecto: Considerate lilia agri: quomodo in tempore opportuno crescunt, tempore statuo formantur. In frontibus vestimur candore, implentur odoribus, & quod terra radici non dederat, invisibili operatione Deus largitur. Nec Salomon in omni gloria sua sic vestiebatur. Illi homines ministrabant, istis Deus In eo superatur Salomon à liliis, quod Salomon vestium suarum gloriam accepit ab hominibus; liliis autem ab una Dei manu, quod magis perspicuum in liliis agri, absque ullo cultore; qui uni Deo suum splendorem debent; & quid magis honorificum, ac magnificum, quàm vestis è manu Dei accepta: ex quo alibi ego consideravi gloriam Scapularii Carmelitarum, è manu Virginis Mariæ concessi, ac dati.

Postquam Deus increpavit Adamum de peccato ejus commisso, ipseque de eo magno dolore affectus, ait Text. Fecit quoque Dominus Deus Ada, & uxori ejus, tunicas pelliceas, & induit eos: Genes. 3. n. 21. Chaldaus habet: Fecit Dominus Deus Ada, & uxori ejus vestimenta honoris, super cutem carnis suæ, & induit eos: vestimenta pellicea, super cutem carnis duræ, & aspera, proinde ut cilicium debent reputari, quomodo etiam possunt dici vestimenta honoris? Verum est, quod vestes erant pelliceæ, cilicina: quæ humilem habitum poterant

denotare, tamen cum essent datæ, & acceptæ è manu Dei, magnam gloriam, & honorem indicantes secum asportabant: Moyses Barseptha Barseptha 1. p. de Paradiso, ait: Fecit Deus tunicas pelliceas, ut angustiore, ac elegantiore cultu essent.

Creata terra dixit Deus: Germinet terra herbam viventem, & facientem semen & lignum pomiferum, faciens fructum juxta genus suum, cuius semen in semetipso super terram. Gen. 1. n. 11. Hæc sunt terræ ornamenta, ut dicunt D. Ambrosius, D. Anastasius Synaita, Beda, & alii, & etiam creato caelo, ait Text. Fecit Deus duo luminaria magna, luminare majus, ut præfesset diei, & luminare minus, ut præfesset nocti, & stellæ; & posuit eas in firmamento caeli. Gen. 1. n. 16. & hæc, scilicet, Sol, Luna, Planeta, Stellæ, sunt ornamenta, ac vestimenta caelorum. In dubium ergo revoco, cur ornamentum, seu vestimentum terræ, arbores nempe, plantæ, flores, producantur mediante causa secunda, nempe ipsa terra: Germinet terra herbam viventem, & lignum pomiferum. At ornamenta, & vestimenta caelorum Sol, Luna, Planeta, Stellæ, non ab aliqua causa secunda; nec à virtute caelorum educuntur, sed immediate à manu Dei creantur: Fecit Deus duo luminaria magna. Cur ergo sicut ornamentum terræ, è virtute ejus nascitur, sic etiam, & caelorum vestimentum à potentia ejus virtuali non emanat. Cælum in multis terra superius, at etiam conveniens erat, ut & in hoc superaret, ut illius ornamentum à nulla causa creata prodiret, sed solum è manu Dei fieret, ut inde major ejus excellentia conjuraretur, ac agnosceretur.

22. Imperfect. Gloria magna Scapularii Carmelitarum. Vestis data è manu Dei illustrior omni alia. 23. Genes. 3. Chaldaus. Honorifica vestis, quam Dei manus dat.

CAPUT VII.

1. Nolite judicare, ut non judicemini. 2. In quo enim judicio judicaveritis, judicabimini: & in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis. 3. Quid autem vides festucam in oculo fratris tui, & trabem in oculo tuo non vides? 4. Aut quomodo dicis fratri tuo, sine ejicam festucam de oculo tuo: & ecce trabs est in oculo tuo? 5. Hypocrita, ejice primum trabem de oculo tuo: & tunc videbis ejicere festucam de oculo fratris tui. 6. Nolite dare sanctum canibus, neque mittatis margaritas vestras ante porcos, ne fortè conculcent eas pedibus suis, & conversi dirumpant vos. 7. Petite, & dabitur vobis: quærite, & invenietis: pulsate, & aperietur vobis. 8. Omnis enim qui petit, accipit: & qui quærit, invenit, & pulsanti aperietur. 9. Aut quis est ex vobis homo, quem si petierit filius suus panem, nunquid lapidem porriget ei? 10. Aut si picem petierit, nunquid serpentem porriget ei? 11. Si ergo vos cum sitis mali: nostis bona dare filiis vestris: quanto magis pater vester, qui in caelis est, dabit bona petentibus se? 12. Omnia ergo, quæcunque vultis ut faciant vobis homines, & vos facite illis. Hæc est enim lex, & Prophetæ. 13. Intrate per angustam portam: quia lata porta, & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem: & multi sunt, qui intrant per eam. 14. Quàm angusta porta: & arcta via est, quæ ducit ad vitam: & pauci sunt, qui inveniunt eam. 15. Attendite à falsis prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces. 16. A fructibus eorum cognosceris eos. Nunquid colligunt de spinis uvas, aut de tribulis ficus? 17. Sic omnis arbor bona, fructus bonos facit, mala autem arbor, malos fructus facit. 18. Non potest arbor bona, malos fructus facere: neque arbor mala bonos fructus facere.